

Tình Yêu Chợt Tắt

Năm tôi mười lăm, tôi và gia đình tôi gồm có ba ông anh lớn và ba tôi, đã lên đường định cư trên Hoa Kỳ vào cuối năm 1992 theo diện nhân đạo. Mẹ tôi đã mất được sáu tháng. Tôi buồn day dứt không nguôi, vì tôi thương và gần gũi Mẹ tôi vô ngần. Phần nhà tôi nghèo, không đến nỗi thiếu ăn, nên khi ra đi chẳng có gì, ngoài ít bộ đồ thường mặc. Tôi nhớ lời Mẹ tôi nói, "Nhà sạch thì mát, bát sạch ngon cơm," hay "Tốt gỗ hơn tốt nước sơn!" Bề ngoài tôi cũng chẳng sửa soạn gì cho mấy, chỉ lo học và giúp đỡ gia đình với công việc nội trợ, giặt giũ quần áo, nấu nướng cho ba và các anh tôi thôi.

Từ phi cơ bước xuống phi trường, vừa mệt vừa lo chuyện đất lạ quê người, tôi sững sờ trước những lời nói bằng tiếng Anh của mấy cô gái Việt Nam khinh bỉ tôi, "She looks so ugly, just like a peasant girl!" (Cô ta xấu xí tề, thật giống một cô gái quê!)

Tôi bực mình lắm muốn nói lại bằng mấy câu tiếng Anh, vì từ lúc ba tôi đi cải tạo về và nộp đơn đi xuất ngoại, tôi đã hằng ngày tới nhà một thầy giáo dạy Anh văn để học. Thầy lúc đó cũng hăm mấy, còn tôi thì bé tí, mới mười một tuổi đầu. Thầy Quốc nghèo, chứ cũng chẳng giàu có gì, nhưng nhất nhất không chịu lấy tiền dạy tôi học. Thầy nói, "Nhà em cũng không khá giả, tiền bạc phải lo này lo nọ, em chỉ học chung với những người khác giàu có hơn. Họ đã trả tiền cho thầy đủ rồi, em nghèo nhưng chăm học, làm gương cho

các người khác nên coi như em được học bổng, không phải trả tiền!"

Thầy cười tươi mỗi lần trả bài lại cho tôi, và bao giờ khi học đàm thoại, tôi với thầy cũng nói qua nói lại nhiều hơn những người khác vì những người khác họ bận bịu hay lo chơi ít khi đọc bài trước, còn phần tôi, ngoài việc phụ giúp Mẹ, tôi lao đầu vào việc học.

Anh Trung, anh tài xế từ hội Người Việt đến đón gia đình chúng tôi đưa chúng tôi tới một căn nhà đã thuê sẵn cho chúng tôi. Anh vui vẻ, nói năng hoạt bát và lịch sự. Anh dặn hôm sau anh sẽ tới đưa gia đình chúng tôi đi khám sức khỏe và làm các giấy tờ cần thiết, rồi dẫn tôi tới trường Trung Học để học.

Hôm sau, đúng hẹn, anh tới giúp gia đình chúng tôi! Khi xong, ba tôi nói, "Chúng tôi làm phiền anh quá!"

"Dạ không Bác ạ. Đó là công việc của cháu mà, được lo cho người đồng hương, cháu mãn nguyện lắm rồi!"

Tôi buột miệng nói vào:

"Anh là người thật tốt, chẳng bù lại mấy cô tôi qua ra đón!"

Anh nhìn tôi chăm chú rồi hỏi:

"Sao em lại nói vậy? Họ vui vẻ ra đón gia đình em mà!"

Tôi trả lời, "Thế sao họ nói em, "She looks so ugly, just like a peasant girl!"

Anh phá lên cười, "Trời ơi, tiếng Anh của em giỏi như vậy mà anh còn đang suy nghĩ có nên cho em đi học thêm ESL (English As A Second Language) (Tiếng Anh Như Là Một Sinh Ngữ Thứ Nhì) nữa chứ. May quá, chút nữa, anh ghi danh cho em vào học Trung Học chính thức. Họ sẽ thử tiếng Anh của em, nhưng nghe em nói tiếng Anh như vậy thì anh bảo đảm em sẽ theo học nổi như những học sinh khác. Có gì thì gọi điện thoại cho anh ở trụ sở hội Người Việt, anh sẽ tới hoặc nhờ thiện nguyện viên kèm cho em thời gian đầu!"

Nhìn anh Trung kỹ, tôi thấy anh có khuôn mặt na ná giống thầy Quốc, tôi mới bạo miệng hỏi lại:

"Anh Trung có gia đình ở Phú Nhuận, Sài Gòn không?"

"Sao mà biết gia đình anh ở Phú Nhuận? Bộ anh giống ma cô các đảng ở bên đó sao?"

"Dạ không có mà anh ... Tại anh trông giống ..."

Tôi chần chừ chưa kịp nói hết thì anh đã nói thêm vào, "Giống con khỉ trong sở thú Sài Gòn hơ?"

Tôi quay nhìn ba tôi với ánh mắt cầu cứu, ba tôi lắc đầu cười vì tính lỳ khí của anh Trung, lúc nào cũng niềm nở và cố làm gia đình tôi vui. Tôi nói nhanh, "Dạ trông anh giống thầy Quốc, ở xóm em!"

Đến lượt anh Trung há hốc miệng, "Em biết ba má và anh Quốc của anh?"

Từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác, anh Trung kể chuyện anh và hai người em được gia đình cho đi vượt biên, vì anh và các em anh còn nhỏ nên được đi qua chương trình các trẻ em không có người lớn đi kèm được các nhà thờ bảo trợ. Anh và hai người em được vào chương trình Tha Hương, ở Peoria, Illinois. Tại đây được học thêm Anh Văn trong khi chờ đợi người bảo trợ, thường thì khoảng 2 tới 6 tháng, sẽ có người bảo lãnh về sống chung với gia đình họ...

Anh Trung giữ lời hứa, hằng tuần đến kèm tôi học thêm. Anh cũng nói anh và hai cô em gái đang theo học đại học, đã làm giấy bảo lãnh ba má và thầy Quốc qua đây, nhưng chưa biết khi nào mới được nhận. Tôi mừng lắm, hình như có cơ duyên nào đó trong mối tình thân giữa thầy Quốc, anh Trung và gia đình tôi.

Hôm lễ ra trường Trung Học của tôi, tôi xin phép ba tôi để mời anh Trung đi dự ngày Prom, như một người anh trong gia đình. Hôm đó, khi lái xe đưa tôi về, anh Trung bất ngờ nói một câu làm tôi sững sờ nhưng cũng rất hạnh

phúc, "Tým à, anh yêu em! Yêu lâu rồi mà không dám nói!"

Tôi cũng muốn nói là tôi yêu anh, nhưng tôi lại nhớ tới những giòng nhật ký Mẹ tôi đã viết là Mẹ luôn khao khát được vào Đại Học, vì lấy chồng, vì hoàn cảnh chiến tranh nên ước mơ của Mẹ không thành tựu. Tôi cũng đã viết trong nhật ký của tôi là tôi thế nào cũng phải học đại học xong mới nghĩ chuyện lập gia đình.

Tôi nhìn anh Trung thành thật nói, "Anh là người thân nhất của em ngoài gia đình em. Anh còn nhớ đó, ba năm trước khi em mới đến, anh đã giúp đỡ gia đình em thế nào. Em rất hạnh phúc được anh để ý. Nhưng em muốn học đại học, hiện bây giờ em đã có mấy học bổng ở các trường, em còn đang lưỡng lự chưa biết học ở Chicago, chỗ gần nhà, gần anh hay là đi Harvard trên Massachussetts! Liệu anh có chờ em được bốn năm không?"

"Nếu em yêu anh, anh sẽ chờ không những bốn năm, mà cả đời!"

Tôi cười, "Có mới nói đó anh nhá!"

"Ừ có đó, anh yêu em, chờ em bốn năm, mười năm, hai mươi năm như Vương Hồng Sển chờ bà Năm Sa Đéc nè!"

"Xạo vừa thôi anh ơi!" Tôi cười sung sướng và mắng yêu anh Trung.

Anh Trung vui lắm, vừa lái xe vừa huýt sáo, khi bất ngờ một chiếc xe tải hàng lớn chạy chéo qua phía đường của chúng tôi. Người tài xế say rượu đã lao thẳng vào xe anh Trung, tôi chỉ kịp nghe anh Trung nói lớn, "Anh yêu em!" rồi bất tỉnh.

Khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy mình nằm trong nhà thương, chỉ bị chấn động và sây sướt một tí. Tôi hỏi về anh Trung, thì ba tôi nước mắt chảy dài và lắc đầu. Tôi hãi hùng la lớn, "Anh Trung!" rồi lại lẫn ra bất tỉnh.

Ít ngày sau, xuất viện, tôi xin ba tôi đưa tôi tới ngôi mộ vừa chôn anh Trung, người tôi kính tôi yêu và cũng chưa kịp hôn môi một lần nào, ngay cả lúc anh khoác vai tôi chúc mừng khi tôi ra trường, ngay cả khi chúng tôi khiêu

vũ trong dạ hội Prom! Tôi ngồi bên mộ cả tiếng đồng hồ cho tới lúc ba tôi nhẹ nhàng nói, "Con còn yếu, con nên về chứ không lại bệnh!"

Tôi nhủ thầm lòng mình và nói với anh Trung, "Em sẽ tới thăm anh hằng tuần, em sẽ học tại Chicago, thành phố lộng gió này! Không đi xa nữa, để anh không tủi, em sẽ thay anh giúp đỡ gia đình anh khi ba má anh sang đây!"

Số tiền bảo hiểm bồi thường cho hai em gái của anh Trung khá lớn, họ chia nhau mỗi người một nửa, rồi lấy chồng, và chuyển đi nơi khác, không liên lạc với tôi. Tôi cũng buồn, nhưng không biết nói sao cả, vì thật sự họ trách là tại tôi anh Trung mới chết! Họ đâu có hiểu là anh Trung và tôi chỉ mới chớm yêu, họ đâu có hiểu tình yêu dù mới chớm tôi dành cho anh là cả một tình yêu chân thành hay tình yêu anh dành cho tôi là một tình yêu hoàn toàn trong trắng thánh thiện cả đến một nụ hôn cũng không có.

Một hôm tôi nhận được thư thầy Quốc gửi sang hỏi là tại sao lâu nay anh Trung và hai em gái không gửi thư và giấy tờ bảo lãnh tới đâu rồi. Tôi đọc thư mà cảm nước mắt không được. Chẳng lẽ hai cô em gái anh Trung không báo cho gia đình ở Việt Nam là anh Trung đã mất sao? Tôi không biết phải làm thế nào, cứ phân vân mãi, đành phải hỏi ba tôi. Ba tôi nói:

"Cậu Trung là người tử tế với gia đình mình, thầy Quốc hồi xưa cũng giúp con học. Thôi con đã có học bổng ở trường rồi, hay con gửi số tiền hăng bảo hiểm trả con cho gia đình thầy Quốc bên Việt Nam!"

"Nhưng con phải nói làm sao đây về cái chết của anh Trung?"

"Có lẽ không nên nói, con hãy nói gia đình các em thầy Quốc đã dời đi nơi khác rồi! Khi nào họ báo thầy Quốc thì thầy biết!"

Mới đó mà đã gần bốn năm, tôi cũng sắp ra trường.

Mỗi năm mấy lần tôi dành một số tiền dành dụm từ tiền bảo hiểm cũng như tiền làm thêm gửi về cho gia đình thầy Quốc qua các dịch vụ gửi tiền nên chỉ

biết gia đình thầy Quốc nhận mà không có thư từ liên lạc. Tôi sợ phải giải thích về cái chết bất ngờ của anh Trung, về tình yêu đầu đời trong trắng của tôi.

Mỗi năm mỗi dịp các học sinh ra trường lòng tôi lại buồn, nỗi buồn mênh mông bất tận. Tôi biết tôi kính tôi yêu anh Trung, nhưng tôi chưa được hưởng vị ngọt của một nụ hôn, chưa được nằm gọn trong vòng tay yêu thương của một người mình yêu mến. Tình yêu đó lung linh chập chờn mãi trong tôi.

Anh Trung, gần bốn năm rồi đó, tháng năm tới này là tròn vẹn bốn năm. Bốn năm anh đã mất, bốn năm anh không tới kèm em học, bốn năm em thui thủi một mình, và lần ra trường đại học lần này, ai sẽ dìu em đi? Ai sẽ đưa hoa trao tặng chúc mừng em? Em biết, ở một nơi nào đó, anh vẫn giữ nụ cười, anh vẫn còn ánh mắt rạng ngời nhìn em, nhìn vào tương lai.

Anh tin em đi! Em sẽ về thăm gia đình anh ở Việt Nam và sẽ gặp tận mặt từng người trong gia đình anh để giải thích chuyện anh đã ra đi, những việc anh đã làm cho cộng đồng người Việt, cho gia đình em, cho em ... Tình yêu của chúng mình dù chợt tắt một cách đột ngột, nhưng nó vẫn sáng ngời trong tim của em. Nó không mãnh liệt bùng cháy, nhưng cứ âm ỉ không nguôi.

Anh chết nhưng nghĩa cử tốt của anh không thể phai mờ, em sẽ tiếp tục truyền thống của anh, truyền thống tốt đẹp mà em nguyện sẽ theo gương anh tiếp tục duy trì cho thế hệ này và thế hệ mai sau ...

HoaTymTým

Đánh máy :HoaTymTým

Nguồn: HoaTymTým

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 15 tháng 12 năm 2005

